

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. T. H.**, zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2026, č. j. 40 Az 4/2026-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2025, č. j. OAM-1073/ZA-ZA11-D07-2025, shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nepřipustnou a řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Současně určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Chorvatská republika.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Žalobce namítal, že žalovaný nepostavil najisto, zda v Chorvatské republice disponoval žalobce vízem, nebo povolením k pobytu, a v důsledku toho nesprávně aplikoval čl. 12 nařízení Dublin III. Pokud by totiž bylo rozhodné pouze vízum, jehož platnost skončila již v červnu 2024, měla být k posouzení jeho žádosti příslušná Česká republika. Žalobce dále namítal, že v České republice má rodinné zázemí, zatímco v Chorvatsku nikoho nemá.

[3] Krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu zamítl. Konstatoval, že ze správního spisu dostatečně jasně vyplývá, že žalobce nejprve vstoupil na území členských států na základě víza typu D, následně mu však bylo v Chorvatské republice vydáno

povolení k dočasnému pobytu a práci platné do 25. 1. 2025. Krajský soud tak uzavřel, že žalovaný správně určil příslušnost Chorvatské republiky podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, neboť platnost tohoto povolení k pobytu skončila méně než dva roky před podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Současně neshledal důvody pro použití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 téhož nařízení. Uvedl, že stěžovatel je v produktivním věku, soběstačný a samostatný a že jím tvrzené důvody pro setrvání v České republice mají pouze socioekonomický charakter.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatele napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Součástí kasační stížnosti byl též blíže neodůvodněný návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel konkrétně namítl, že se na území Chorvatské republiky zdržoval jen krátce a následně jej opustil. Podle jeho názoru proto mělo být posuzováno jeho faktické zdržování se na území tohoto státu, nikoli pouze platnost pobytové karty.

[6] Dále stěžovatel uvedl, že již při pohovoru sdělil, že v Chorvatské republice nemá žádné zázemí, ani tam nemá kde pobývat, zatímco v České republice má vše zajištěno. Z toho dovozuje, že jeho žádost o mezinárodní ochranu měla být posouzena v České republice.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně aby ji zamítl jako nedůvodnou. Žalovaný se plně ztotožnil s napadeným rozsudkem. Setrval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Zdůraznil, že stěžovatel byl držitelem chorvatského pobytového oprávnění platného do 25. 1. 2025, takže příslušnost Chorvatské republiky byla určena v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III. Současně uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje dřívější obecně formulované námitky a neuvádí žádnou konkrétní argumentaci, která by zpochybňovala závěry krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda jsou kasační námitky přípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., tj. zejména zda se z hlediska svého obsahu opírají o důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Jelikož v dané věci rozhodoval samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud dále přijatelností kasační stížnosti podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), nepřijatelná. Pro věcný přezkum by bylo nutné, aby řešená právní otázka měla přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu (1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo (2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, dále viz usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

pokračování

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

III.a Nepřípustné kasační námitky

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností vznesených kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost (její část) nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[11] V návaznosti na výše uvedené je třeba označit za nepřípustnou tu část kasační argumentace, v níž stěžovatel namítá, že krajský soud, potažmo žalovaný, nesprávně vycházel pouze z formální platnosti pobytového oprávnění, ačkoliv rozhodné mělo být jeho faktické zdržování se na území Chorvatské republiky. Konkrétně uvádí, že se na území Chorvatské republiky zdržoval jen krátce, poté jej opustil, a proto jeho žádost o mezinárodní ochranu neměla být posuzována tímto státem. Tato argumentace se však liší od té, kterou stěžovatel uplatnil v žalobě. V žalobě totiž argumentoval pouze tím, že žalovaný nepostavil najisto, zda v jeho případě šlo o vízum, nebo o povolení k pobytu, a že právě od tohoto rozlišení se odvíjí správná aplikace čl. 12 nařízení Dublin III. Námitku, podle níž mělo být rozhodné jeho faktické zdržování se na území Chorvatské republiky, případně tvrzení, že toto území opustil a z tohoto důvodu již Chorvatská republika nemohla být státem příslušným k posouzení jeho žádosti, však stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti (a nejedná se ani o reakci na argumentaci krajského soudu). V řízení před krajským soudem ji neuvedl, ač tak učinit mohl. Proto ji Nejvyšší správní soud posoudil jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[12] Stěžovatel dále musí v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje žalobní námitky, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36).

[13] Z výše uvedeného důvodu je nepřípustná kasační námitka, v níž stěžovatel tvrdí, že v Chorvatské republice nemá žádné zázemí ani možnost pobytu, zatímco v České republice má vše zajištěno, a proto měla být jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena zde.

[14] Krajský soud se touto argumentací zabýval v bodech 21 až 23 napadeného rozsudku. Shodně se žalovaným dospěl k závěru, že tvrzené vazby stěžovatele k České republice a absence zázemí v Chorvatské republice nepředstavují důvod pro převzetí příslušnosti Českou republikou podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Uvedl, že stěžovatel je v produktivním věku, soběstačný a samostatný a že z jeho tvrzení nevyplynuly žádné mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly použití diskreční klauzule. Současně zdůraznil, že důvody, pro které stěžovatel přicestoval do České republiky, jsou podle jeho vlastních tvrzení pouze socioekonomické. Stěžovatel však v kasační stížnosti na tyto

konkrétní závěry krajského soudu nijak nereaguje a pouze opakuje, že v Chorvatsku nemá zázemí, zatímco v České republice ano. Takto uplatněná kasační námitka je proto nepřipustná.

III.b Nepřijatelné kasační námitky

[15] Co se týče obecně tvrzené nepřezkoumatelnosti, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z pohledu výše uvedené judikatury však Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti. Z napadeného rozsudku totiž jasně a srozumitelně vyplývá, z jakého důvodu krajský soud zamítl žalobu stěžovatele. Rovněž neshledal hrubé pochybení spočívající v tom, že by krajský soud přehlédl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

[16] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se krajský soud v tomto případě nedopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva.

[17] Jelikož Nejvyšší správní soud o věci samé rozhodl bezodkladně po učinění všech nezbytných procesních úkonů, pozbylo smyslu samostatně rozhodovat o návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti, který stěžovatel podal spolu s kasační stížností.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Ve světle výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou.

[19] Odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu